

Ἦτις μ' ἐγένετο κοιτίς, τὸ στῆθος τὸ βαστάσαν
Ἐμέ, καὶ ἔρεφος ἔπειτα, εἰς τὴν ζωὴν θηλάσαν.

Ἐκεῖ, κοιμᾶτ' ὀλόκληρος, ζωὴ μιᾶς ἰδέας
Ἐξήκοντα ἐνιαυτοῦς ὑπάρξεως ὠραίας
Ζωὴ ἐλπίδων καὶ στοργῆς, ἀγνόητος, λατρείας,
καὶ τόσας πρὸς Θεὸν ὁρμάς, καὶ ἀρετὰς ἀγίας
Καὶ τόσας νύκτας εἰς στρωμνὴν τοῦ πόνου ἀγρυ-
πνοῦσαι
Καὶ λέξεις τόσας θλίψεων κλαυθμῶν παρηγοροῦσαι.

Καὶ ὅλα ταῦτα διατί; ἵνα ὁ χοῦς καλύψῃ
Διὰ παντὸς τὴν ὑπαρξίν τὸσον τελείου ὄντος,
Κ' αὐτὸς ὁ Πλάστης του, θανὸν, εἰς τὸ μηδὲν τὸ
ρίψῃ,
Κ' ἐπὶ τῆς τέφρας του πατοῦν οἱ πόδες τοῦ τυ-
χόντος;

ὦ! ὄχι, ὄχι! ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε πρὸς μόνον
Δημιουργῆσαι τοὺς θνητοὺς, τὸν θάνατον καὶ πόνον.
Εἰς μάτην ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ μαρμάρου ἀτενίζει.
Ἐὸ βλέμμα μας! . . ὦ ἀρετὴ τοῦ τάφου ὑπερτέρα
Ἡ θεά σου, κ' ἡ περὶ σοῦ ἰδέα μηδενίζει
Τὸν θάνατον, ὅπως σκορπᾷ τὸ πάθος ἡ ἡμέρα.

Κ' ἐκ τούτων τῶν ἀληθειῶν τὸ ὄμμα μου ἐπέστη
Ἀπὸ τῆς γῆς ἀνέκυψε μὲ πίστιν κ' εὐδοκίαν,
Κ' ὑπ' ἀληθείας ἡ ψυχὴ μεγάλως ἐφωτίσθη. . . .
ὦ! τρισευδαίμων ὁ θνητός, εἰς ὃν μητέρ' ἀγίαν
Ὁ Ἰψιστος ἐδώρησεν· αὐτὸς δὲν ἀμφιβάλλει,
Εἰς τῆς μητρὸς του τὸ σεπτὸν ἐνατενίζων μνημᾶ
Ἐπάνω τούτου, ἀγνωστός τις ἀρμονία πάλλει
Καὶ ὑπῆρχε τὸ ἄχραντον τοῦ μέλλοντός μας ῥήμα.
Κ. ΠΩΠ.

ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ἰωαννῶν ἀβέβαιον περῶ καρδιοπάλλων,
Καὶ μόνον τῶν κυμάτων τοῦ τὸν θόρυβον καὶ σάλον
Καὶ τῶν Μοιρῶν συρίζοντα τὸν ἄνεμον ἀκούω,
Καὶ ναύκληρος περίφοβος χορδὰς θρηνώδεις κρούω.
Ἄλλ' ἀγνοῶ ποῦ φέρομαι, πρὸς ποίαν γῆν, διότι
Ἐπιπροσθοῦσι πάντοτε τοῦ μέλλοντος τὰ σκότη.

Τὸν ὄρμον τὸν παρήγορον ἐγγύς μου, φεῦ, δὲν βλέπω,
Καὶ μάτην πρὸς τὸν οὐρανὸν εὐθύνω παρακλήσεις·
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ περίφοβον τὸν ὀφθαλμὸν μου τρέπω . . .
Δὲν βλέπω καταφύγιον, ἢ μόνας ἀναμνήσεις.

Τὸ φῶς αὐταὶ μοὶ γέλλουσιν ἡλίων παρελθόντων,
Φαινοτέρων ἡμερῶν, ἀστέρων ἐλλιπόντων·
Καθὼς εἰς σκότη νύκτια ἡ Φοῖβη ἀνατέλλει
Καὶ τοῦ ἡλίου φεύγοντος τὸ φῶς αὐτὴ μᾶς γέλλει·
Τὸ σκυθρωπὸν τοῦ μέλλοντος γλυκύνουσι πρὸς ὦραν,
Καὶ μειδιῶσαι ἐμψυχοῦν τοῦ πλοίου μου τὴν πρῶραν.
(Ἐυτέρπη, Τόμος ΣΤ'. φυλ. 18)

Τὸν πλοῦν αὐταὶ ἀκολουθοῦν τοῦ φεύγοντός μου βίου,
Ὡς χρυσαυγεὶς ὑδραύλακες ποντοποροῦντος πλοίου·
Καὶ ἔσπερον παρήγορον ἢ προσεχῆς μου δύσις
Θὰ ἔχη ἀναμνήσεις.

Εἰς τῆς ζωῆς τὸ πέλαγος, πλανήτην Ὀδυσσεῶ
Ξεῖρην, Ξεῖρην μ' ἐμάγευσε . . . τὰ γῆθη μου τὰ νέα
Ἐκλόνησεν· ἀλλ' ὡς αὐτὸς τὰ νεαρά μου ὦτα
Δὲν ἔφραζα, καὶ ἤκουσα τὰ μέλη τη; τὰ πρῶτα·
Δὲν ἦσαν τρυφερώτερα τὰ μέλη τῶν ἀγγέλων,
Ἡ τῆς Ἐλπίδος, ἢ φωνὴ γλυκύνουσα τὸ μέλλον.

Καὶ πρὸς τὸν ῥοῦν ἀσύμφωνος τῆς θαλασσίου δίνης
Νὰ προσφερθῶ ἠθέλησα ἀιχμάλωτος ἐκείνης,
Δεσμώτης εἰς τοῦ Ἐρωτος τὰς ποθεινὰς ἀλύσεις,
Ἄλλ' οἴμοι! δὲν ἀπῆντησα, ἢ μόνας ἀναμνήσεις.

Εὐρὺ πολέμου στάδιον τῆς γῆς αὐτῆς ἢ σφαῖρα,
Καὶ μαχηταὶ ἀντίπαλοι ἢ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα
Ὀλέθρου χειρὸς αἴρουσι, νικῶνται κατατρεφούν,
Καὶ πάλιν εἰς τὸ στάδιον τῆς μάχης ἐπιστρέφουν.
Καὶ θεωρὸς ἀκούσιος ἐγὼ τῆς πάλης ταύτης
Τὸν πόντον σχίζω τῆς ζωῆς ἀπηλπυσιμένος ναύτης.

Ὡς λάφυρα τὰ ὄνειρα τῶν νεαρῶν μας χρόνων
Ἀρπάζουν καὶ μᾶς δίδουσι πληγὰς καὶ θλίψεις μόνον.
Καὶ ζωηρὰ μαρτύρια τῆς πάλης των τῆς ἴσης
Ἀφίνου ἀναμνήσεις.

Τῆς πεισματώδους πάλης των ὁ θόρυβος καὶ σάλος
Τὸν ὕπνον ἀπεδίωξε τῶν παιδικῶν μου χρόνων . . .
Δὲν βλέπω πλέον ὄνειρα . . . ἐμπρὸς μου πόντος
ἄλλος
Τρικυμιώδης, ὕφαλοι, πληγαὶ καὶ θλίψεις μόνον.
Ἐξύπνησα . . . φεῦ! ἔφυγον αἱ ὄνειροπολήσεις,
Καὶ ψάλλω ἀναμνήσεις.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1853.

ΜΥΡΩΝ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ.

ΚΑΘΕΙΣ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥ.

Ἡ

Στρατιωτικὴ πειθαρχία παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς,

Ὅτε ἤμην ἀξιωματικὸς ἐπὶ τοῦ πλοίου ἡ
Μελομένην, εἶχομεν προϊστάμενον γηραιὸν τινα
θαλασσιγὸν, καλούμενον Φλέτσερ, ἀγαθότατον, ἡ-
πιον ἄνθρωπον, καθ' ὅσον δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῆς
ὑπηρεσίας, ἀλλ' ἀδυσώπητον ὡς πρὸς τὴν στρα-
τιωτικὴν πειθαρχίαν, μὴ συγχωρῶντα τὴν ἐλα-
χίστην παράβασιν, καὶ διατρέχοντα ἀκαταπαύ-
στως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου τὸ
πλοῖον, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικεκλεισμένους καὶ
σπινθηροβολοῦντας, καὶ ἑκατοντάκις τῆς ἡμέρας
54